

Næste station: Destitution

Fra <lundi.am>: Lagt ud på lundimatin #168 den 6. december 2018

I modsætning til, hvad man ofte hører, så er det ikke mystisk, at vi gør oprør, men derimod at vi ikke har gjort det for længe siden. Det unormale er ikke det, vi gør nu, men det vi har båret over med indtil nu. Hvem kan benægte, at systemet er fallet ud fra ethvert synspunkt? Og hvem ønsker fortsat at blive klippet skallet, plyndret og prækariseret *for ingenting*? Hvem kommer til at begræde, at det 16. arrondissement blev ribbet af fattigfolk eller at borgerskabets medlemmer måtte se deres skinnende 4x4 Suver flamberet. Og hvad Macron angår, så må han holde op med at beklage sig: Det var ham selv, der sagde, at de kan bare komme an. En stat kan ikke foregive at finde sin legitimitet på liget af en "storslået revolution" for siden at råbe "ballademagere", så snart en revolution atter går i gang.

Situationen er meget enkel: Folket ønsker systemets fald. Systemet har imidlertid til hensigt at blive ved. Det er det, der definerer en situation som opstandsagtig, sådan som politiet selv også har indrømmet det. Folket har antallet, modet, glæden, forstanden og naiviteten på sin side. Systemet har hæren, politiet, medierne, snuheden og borgerens angst på sin. Siden den 17. november benytter folket sig af to komplementære løftestænger: Blokeringen af økonomien og stormløbet hver lørdag på regeringskvarteret. De to løftestænger er komplementære, fordi økonomien udgør systemets virkelighed, mens regeringen repræsenterer systemet symbolsk. For at få det rigtigt afsat, så må begge angribes. Dette gælder for Paris såvel som for resten af landet: At sætte ild til et politipræfektur og marchere mod Elysée-paladset udgør en og samme bevægelse. Hver lørdag siden den 17. november er folket tiltrukket af den samme målsætning: at marchere mod regeringskvarteret. Fra lørdag til lørdag bliver følgende tydeligt: 1. Den enormt voksende opstilling af politi for at forhindre dette. 2. Erfaringerne vokser på baggrund af, hvad der mislykkedes lørdagen før. – Når der var mange flere med svømmebriller og gasmasker sidste lørdag, så skyldes det ikke, at nogle "grupper af organiserede ballademagere" havde "infiltreret demonstrationen"; det skyldtes blot, at folk var blevet gasset til ugen før i rigelige mængder, og at de derfor havde draget den lære deraf, som ethvert andet fornuftigt menneske ville have gjort: At komme udrustet næste gang. I øvrigt drejer det sig ikke om en demonstration; det drejer sig om en opstand.

Når personer i titusindvis er trængt ind i området mellem Tuilleriesne, Saint Lazare, Étoile og Trocadéro, så skyldes det ikke en eller anden plagsom strategi besluttet af en eller anden lille gruppe, men derimod en taktisk kløgt, der er udbredt blandt folk, der bliver forhindret i at nå det mål, de har sat sig, af en politiafspærring. Anklagen mod "det yderste venstre" for dette forsøg på opstand er der ingen, der tror på: Hvis det yderste venstre var i stand til at køre gravemaskiner i et angreb på politiet eller ødelægge betalingsbomme, så ville det være noget, alle vidste; og var det yderste venstre så talstærkt, afvæbnende og modigt, så ville det også være noget, alle vidste. Med sine bekymringer om hele tiden at kunne identificere sig selv, så er førnævnte yderste venstre meget generet af urenheden i de gule vestes bevægelse; sandheden er, at det ikke ved, hvilken fod det skal stå på og at det spidsborgerligt frygter at compromittere sig selv ved at blande sig med denne menneskemasse, som ikke svarer til nogen af dets kategorier. Hvad angår det yderste højre, så er det klemt mellem sine midler og sine formodede mål: Det spreder uorden, alt mens det foregiver at holde af orden, det kaster med sten efter nationens politi, alt mens det erklærer sin attrå over for politiet og nationen;

det vil halshugge den republikanske monark af lutter kærlighed til en konge, der ikke eksisterer. Disse punkter kan derfor overlades til indenrigsministeren og hans latterlige sammenvævninger. Og hvem tror i øvrigt på, at man sidder og overvejer at erklære undtagelsestilstand bare mod en håndfuld yderligtgående?

De, der laver opstande halvt, graver blot deres egen grav. På baggrund af hvor langt vi nu er kommet og omfanget af vor tids undertrykkelsesmidler, så er situationen som følger: Enten styrter vi systemet, eller det bliver det, der knuser os. Det ville være en alvorlig bedømmelsesfejl at undervurdere det radikaliseringsniveau, hvortil denne regering er nået. Alle de, der de kommende dage står frem som forhandlere mellem folket og regeringen, vil blive hakket til plukfisk: Ingen vil repræsenteres længere, vi er alle voksne nok til selv at udtrykke os, til at se hvem der forsøger at formilde os og hvem, der forsøger at rekuperere os. Og selv om regeringen skulle vige et par skridt, så ville den derved bevise, at det vi har gjort, var det rigtige, at vore metoder er gode.

Næste uge bliver derfor afgørende: Enten formår vi at få stoppet den økonomiske maskine endnu flere steder ved at blokere havne, raffinaderier, jernbanestationer, kaserner osv. ved vitterligt at indtage regeringskvarteret næste lørdag, eller også er vi fortabt. Kommende lørdag er der klimamarcher, og de tager udgangspunkt i det princip, at det ikke er dem, der har ført os ind i den nuværende katastrofe, der vil kunne føre os ud af den igen. Så disse marcher har ingen grund til ikke at smelte sammen med vores. Vi er to skridt fra det punkt, hvor regeringsapparatet kan bryde sammen. Enten formår vi de kommende måneder at udvirke det nødvendige skifte, eller også vil det ragnarok, der er på vej, blive fordoblet med en sikkerhedsmæssig opstramning, hvis omfang allerede kan skimtes på netværk og sociale medier.

Spørgsmålet må derfor lyde: Hvad betyder det konkret at afsætte systemet? Det er helt indlysende, at det ikke betyder at vælge nye repræsentanter, eftersom det nuværende regimes fallit netop er repræsentationssystemets fallit. At afsætte eller destituere systemet indebærer lokalt, amt for amt, at tage hånd i hanke med hele den materielle og symbolske organisation af livet, da det netop er den nuværende organisation af livet, der er anledningen, det er den der er katastrofen. Man bør ikke ængstes for det ukendte: Man har aldrig set millioner af mennesker, der bare så til, mens de døde af sult. Ligesom vi i den grad er i stand til at organisere os horisontalt for at blokere, således er vi også i stand til at organisere os for at igangsætte en mere meningsfuld organisation af eksistensen. Ligesom revolten organiserede sig selv lokalt, således er det også lokalt, at løsningerne vil blive fundet.

Vi er lede og kede af at skulle regne på alt. Økonomiens rige er elendighedens rige, fordi beregningen hersker på alle områder. Det smukke ved blokeringerne, i gaderne og inden for alt det, vi har lavet de sidste tre uger, og som bevirker, at vi på en måde allerede er sejrige, det er, at vi er holdt op med at regne efter, fordi vi i stedet er begyndt at regne indbyrdes med hinanden. Når spørgsmålet vedrører den fælles forløsning, så bliver spørgsmålet om den juridiske ejendom til livets infrastrukturer en detalje. Forskellen mellem folket og dem, der regerer, er, at det ikke har mistet pusten.

Oversat fra fransk af Carsten Juhl